

אמר ליה רב נחמן:

מח-א וכי לייבשן ללולבין הוא צריך, ולכן הוא מח-א שוטחן בשכיבה על גג האיציטבא? והרי לולב יבש פסול!

אלא אימא: היו סודרין את הלולבים על גב האיציטבא, שהיו משעינים אותם זקופים על הכותל של האיציטבא.

אמר רחבא אמר רבי יהודה: הר הבית — סטיו כפול היה. היה בנוי שורות של איציטבאות, זו לפניו מזו, סטיו לפניו מסטיו.

מתניתין:

א. מצות ערבה — כיצד?

מקום היה למטה מירושלים, ונקרא מוצא.

היו יורדין לשם, ומלקטין משם מורביות ענפים של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח.

וראשיהן של המורביות היו כפופין על גבי המזבח.

תקעו, והריעו, ותקעו — משום שמחה.

בכל יום מששת ימי החג הראשונים היו מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים: אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא.

אבל אם היה מהלך לאושפיזיה, למקום אכסניה, הוא יכול להמשיך להלך עד סמוך לשבת, היות ואמאי על מה הנקיט, על האוכל שהוא נושא עמו בדרכו, הוא סמך, ולא יכעס עליהם אם לא יהיה לו אוכל מוכן על ידי בני הבית של אכסנייתו, כי אינו סומך על סעודתם.

ואיכא דאמרי כך אמר רב כהנא: אם הוא מהלך בערב שבת לאכסנייה, פשיטא שלא יהלך יותר משלש פרסאות, כי שמא לא יכינו לו כלום [ולפי לשון זאת בגמרא, אין אדם סומך על האוכל שנושא עמו].

ולא נצרכא לחדש את דינו של אייבו בשם רבי אלעזר בר צדוק אלא שאפילו אם הוא מהלך לביתיה, ששם תמצא לו סעודה, אם רב ואם מעט, שהרי בני ביתו שם, בכל זאת לא יהלך אליהם, אלא ישבות מבעוד יום כדי שלא יבוא לכעוס.

אמר רב כהנא: בדידי הוה עובדא, בי אירע מעשה, שהגעתי לביתי סמוך לשבת, ואפילו סעודה מועטת של כסא דהרסנא, דגים קטנים הטבולים בקמח ומטוגנים בשומן שלהם — לא אשכח, לא נמצאה עבורי.

שינינו במשנה: מצות לולב כיצד.

תני תנא שנה התנא [אמורא השונה את המשניות והבריות לפני חכמים] את לשון משנתנו קמיה דרב נחמן, בשינוי לשון:

סודרין הלולבים על "גג" האיציטבא [במקום "על גב האיציטבא"].

גם בשם ר' ישראל סלנטר].

להפסיק את המעשה האסור ורק לאחר מכן בא לשאול כיצד הוא יכול לנהוג. [אחרונים, ומובא